

Rapport

Datum: 29 december 2005
Rapportnummer: 2005/415

Klacht

Verzoeker klaagt over het optreden van het regionale politiekorps Friesland:

Hij klaagt er met name over dat:

een medewerker van dit korps op 9 januari 2004 heeft nagelaten om zijn echtgenote tijdig op haar verschoningsrecht te wijzen voordat hij haar hoorde als getuige inzake een aangifte van belediging jegens verzoeker;

in het terzake opgemaakte proces-verbaal van bevindingen van 12 januari 2004 niettemin is vermeld dat de medewerker verzoekers echtgenote tijdig heeft gewezen op haar verschoningsrecht.

In dit verband klaagt verzoeker erover dat de medewerker die zijn echtgenote hoorde, zich niet objectief heeft opgesteld met betrekking tot een conflict tussen verzoeker en zijn burens.

Beoordeling

Algemeen

Verzoeker is al een aantal jaren gewikkeld in een conflict met zijn burens. Verzoeker en de burens hebben over en weer verschillende keren aangifte gedaan bij de politie van strafbare feiten die de andere partij zou hebben gepleegd.

Naar aanleiding van een aangifte van belediging van de buurman jegens verzoeker zijn twee politieambtenaren van het regionale politiekorps Friesland op 9 januari 2004 bij verzoeker aan de deur geweest om zijn echtgenote als getuige te horen.

1. Ten aanzien van het wijzen op het verschoningsrecht

1.1. Verzoeker klaagt erover dat een medewerker van het politiekorps Friesland op 9 januari 2004 heeft nagelaten om zijn echtgenote tijdig op haar verschoningsrecht te wijzen voordat hij haar hoorde als getuige inzake een aangifte van belediging jegens verzoeker.

1.2. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit brengt onder meer mee dat de politie verdachten en getuigen informeert over hun rechten.

1.3. Artikel 217 Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond) bepaalt dat bepaalde categorieën verwanten zich kunnen beroepen op een verschoningsrecht voor het geven van een getuigenis voor een rechter of rechter-commissaris. Deze bepaling geldt ook voor

echtgenoten. Echter, een eventueel verschoningsrecht is slechts aan de orde waar overigens een verplichting tot spreken geldt. Voor getuigen bestaat, wanneer zij door de politie worden gehoord, geen (wettelijke) plicht om te verklaren. Er bestond dus voor de politie geen aanleiding ervan uit te gaan dat een verschoningsrecht aan de orde zou zijn. Nu er geen verplichting was verzoekers echtgenote te wijzen op een verschoningsrecht, kan er ook geen sprake van zijn dat de betrokken ambtenaar niet tijdig op het verschoningsrecht heeft gewezen.

Derhalve is niet gehandeld in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

2. Ten aanzien van het proces-verbaal

2.1. Verzoeker klaagt er verder over dat in het terzake opgemaakte proces-verbaal van bevindingen van 12 januari 2004 niettemin is vermeld dat de medewerker verzoekers echtgenote tijdig heeft gewezen op haar verschoningsrecht.

2.2. Op dit punt merkt de Nationale ombudsman op, dat in het proces-verbaal van bevindingen de gang van zaken bij het verhoor van verzoekers echtgenote is omschreven en is opgenomen dat de politieambtenaar verzoeksters echtgenote had willen wijzen op haar verschoningsrecht, maar dat hij hiertoe, als gevolg van verzoekers gedrag, niet voldoende de gelegenheid had gekregen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn klacht op dit punt.

De klacht mist derhalve feitelijke grondslag.

3. Ten aanzien van de objectieve opstelling

3.1. Verzoeker klaagt er verder over dat de medewerker die zijn echtgenote hoorde, zich niet objectief heeft opgesteld met betrekking tot een conflict tussen verzoeker en zijn burens. Hij tekent aan dat betrokken politieambtenaar C een goede relatie heeft met de burens waarmee hijzelf op slechte voet staat. Hij stelt dat deze politieambtenaar om die reden aangiftes en meldingen van verzoeker niet objectief kan beoordelen. Deze bevooroordeeldheid blijkt volgens verzoeker onder andere uit een memo van 3 mei 2001 van het gerechtshof te Leeuwarden, waaruit naar voren komt dat de betrokken ambtenaar zijn twijfel heeft geuit over het waarheidsgehalte van destijds ingediende aangiftes van verzoeker.

3.2. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden. Dit houdt in dat een politieambtenaar burgers op een zakelijke en objectieve wijze dient te bejegenen.

3.3. Op grond van de zowel van de zijde van verzoeker als van de zijde van de korpsbeheerder verstrekte informatie is voldoende aannemelijk dat er een verstoorde relatie bestaat tussen verzoeker en zijn bureu.

In overleg met de officier van justitie te Leeuwarden is besloten dat aangiftes van verzoeker eerst door hem zouden worden beoordeeld op het feit of er sprake was van een strafbaar feit. Deze afspraken werden neergelegd in het memo van 3 mei 2001.

3.4. Een dergelijke werkwijze waarborgt dat de aangiftes en meldingen van verzoeker objectief worden benaderd. De gekozen werkwijze voorkomt immers dat de wijkagent, zo deze zou twijfelen over de vraag of al dan niet sprake is van een strafbaar feit, zelfstandig de beslissing zou nemen om een aangifte al dan niet op te nemen, en legt deze beslissing bij de instantie die verantwoordelijk is voor de beslissing of al dan niet tot vervolging wordt overgegaan, het Openbaar Ministerie. Op deze wijze behoudt verzoeker de mogelijkheid om van de officier van justitie een beslissing omtrent vervolging te verkrijgen, en om, in het geval van een besluit tot niet-vervolging, beklag te doen bij het gerechtshof ingevolge artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering. De in de memo vastgelegde afspraken zijn derhalve juist bedoeld om een onpartijdige behandeling van aangiften van verzoeker te garanderen.

Ook overigens is de Nationale ombudsman niet gebleken van een gedraging van de politieambtenaar die in strijd is met het verbod van vooringenomenheid.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Friesland, is niet gegrond.

Onderzoek

Op 3 november 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer A te X, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Friesland. Nadat informatie was ingewonnen, werd naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Friesland (de burgemeester van Leeuwarden), een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd twee betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Zij voegden hun verklaringen bij de reactie van de korpsbeheerder. Het gerechtshof te Leeuwarden werd gevraagd om een memo, gedateerd 3 mei 2001, te

verstrekken.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder Friesland berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Verzoeker is al een aantal jaren gewikkeld in een conflict met zijn burens. Verzoeker en de burens hebben over en weer verschillende keren aangifte gedaan bij de politie van strafbare feiten die de andere partij zou hebben gepleegd.

Naar aanleiding van een aangifte van belediging van de buurman jegens verzoeker zijn twee politieambtenaren van het regionale politiekorps Friesland op 9 januari 2004 bij verzoeker aan de deur geweest om zijn echtgenote als getuige te horen.

2. Van dit verhoor maakten de politieambtenaren het volgende proces-verbaal van bevindingen op:

"Op vrijdag 9 januari 2004, te 11:00 uur, bevonden wij ons, in uniform gekleed, voor de woning van de heer A, (...) -straat te X. Nadat wij hadden aangebeld werd de voordeur opengedaan door de ons bekende A, (...). Wij verzochten de heer A om zijn echtgenoot te mogen horen als getuige inzake een aangifte van belediging, waarin de heer A zelf als verdachte wordt genoemd.

De heer A antwoordde dat hij dit onzinnig en niet nodig vond. Nadat wij hadden uitgelegd dat de mogelijkheid bestond dat zijn eigen vrouw hem van de belediging vrij zou pleiten, liep hij de woning in en riep zijn echtgenote. Wij vroegen de echtgenote naar haar naam en deze bleek te zijn: B (...), woonachtig op genoemd adres.

Omdat wij voornemens waren om de getuige te horen over dit feit en het feit dat zij vanwege haar echtgenote recht had op verschoning, had ik, verbalisant C, een concept verklaring opgemaakt, waarin ik van te voren het feit omschreven had en had vermeld dat ik de getuige wees op het verschoningsrecht, de rest van haar verklaring zou ik vervolgens erbij schrijven. Ik was voornemens bij het aanvang van het verhoor, deze verklaring voor te lezen waardoor ik haar automatisch op haar verschoningsrecht wees.

Toen ik, verbalisant C, de verklaring wilde voorlezen, werd ik onderbroken door de heer A, welke mij mededeelde dat hij de werkwijze van de politie onzinnig vond, ik wilde

vervolgens weer de verklaring voorlezen, echter de heer A maakte het mij niet mogelijk om dit te doen omdat hij telkens mij onderbrak en zijn misnoegen over de politie kenbaar maakte. Ik vroeg uiteindelijk of de getuige zelf maar wilde lezen, wat ik als voorlopige verklaring had opgesteld, de getuige antwoordde bevestigend en nam de verklaring van mij aan.

Wij, verbalisanten zagen, hoe de heer A vervolgens de verklaring uit de handen van de getuige pakte, nog voordat deze de verklaring had gelezen. Wij hoorde vervolgens hoe de heer A op luide stem zei: "Kijk dat heb je niet gedaan hè, hier staat dat je haar hebt gewezen op het verschoningsrecht, zo willen jullie ons allemaal pakken".

Ik, verbalisant C deelde de heer A mede dat ik daartoe van hem niet de gelegenheid had gekregen en deelde alsnog mede dat de getuige recht had op verschoning en wat dat inhield, echter kon ik wederom mijn verhaal niet volledig afmaken. Ik nam de concept verklaring van de heer A aan en wees de getuige nogmaals op haar verschoningsrecht en wat vroeg zij kon verklaren over het voorval. Ik hoorde dat zij zei: "Dat is nooit gebeurd". Toen ik haar vroeg of ik dat zo op mocht schrijven en of zij daarvoor wilde tekenen, antwoordde zij bevestigend. Ik schreef haar opmerkingen op de verklaring.

Wij, verbalisanten zagen vervolgens hoe de heer A de verklaring uit de handen van verbalisant C pakte en er direct met een pen in begon te krassen. Wij zagen dat hij de zin waarin het verschoningsrecht stond genoemd doorkraste. Wij hoorde dat hij zei: "dat heb je niet op tijd gezegd, daar tekent ze niet voor".

Ik, verbalisant C, vroeg de heer A om normaal te doen, en mij de verklaring terug te geven, ik zei hem dat de getuige inmiddels twee keer was gewezen op het verschoningsrecht en dat de verklaring die van zijn vrouw was en niet die van hem.

Wij verbalisanten hoorde de heer A zeggen: "Zo worden wij gepakt, dat is altijd hetzelfde, ik schrijf wel weer een klacht". Vervolgens zagen wij hoe hij zijn voordeur met kracht dichtsmeet.

Dit proces-verbaal is door ons op ambtseed opgemaakt, gesloten en getekend te Y op 12 januari 2004."

B. Standpunt verzoeker

1. Verzoekers standpunt is weergegeven in de klachtsamenvatting. Verzoeker bracht over het incident op 9 januari 2004 naar voren dat de betrokken politieambtenaar, de heer C, zijn echtgenote niet, of in elk geval niet tijdig (namelijk voorafgaand aan het verhoor) had gewezen op het verschoningsrecht. Om die reden had verzoeker de zin over het verschoningsrecht doorgestreept.

2. Verzoeker stelde in zijn verzoekschrift dat betrokken politieambtenaar C een goede relatie heeft met de burens waarmee hijzelf op slechte voet staat. Hij stelt dat deze politieambtenaar daarom aangiftes en meldingen van verzoeker niet objectief kan beoordelen. Deze bevooroordeeldheid blijkt volgens verzoeker onder andere uit een memo van 3 mei 2001 van het gerechtshof te Leeuwarden, waaruit naar voren komt dat de betrokken ambtenaar zijn twijfel heeft geuit over het waarheidsgehalte van destijds ingediende aangiftes van verzoeker. Verzoeker beschikte niet over een kopie van deze memo, maar had de memo wel in het kader van een door hem aangespannen procedure ex. artikel 12 Wetboek van Strafvordering.

C. Informatie van het gerechtshof Leeuwarden

1. De Nationale ombudsman verzocht het gerechtshof te Leeuwarden om een kopie van de memo van 3 mei 2001.

2. Hij ontving deze memo op 23 maart 2005. Deze memo luidt, voor zover in dit verband relevant, als volgt:

"...Hierbij volgt een schriftelijke bevestiging van het interim gebiedsgebonden overleg dat wij hadden op dinsdag 1 mei 2001 op het arrondissementsparket Leeuwarden en de daarin gemaakte afspraken.

Begin april 2001 ben ik benaderd door V. (inspecteur van politie; N.o.) te voornoemd (politie Friesland; N.o.) om in overleg met hem en de wijkagent van politie, C, bureau Y, een plan van aanpak vast te stellen ten aanzien van de afwikkeling van de aangifte door A wegens vernieling van zijn schutting (...) en de afhandeling van toekomstige aangiftes.

A heeft in zijn woonplaats (...) sinds enige jaren problemen met zijn directe en indirecte burens. Hij is gepensioneerd leraar en wenst op vrijwel alle tijdstippen van de dag een onvoorwaardelijke stilte in en rondom zijn huis, ook als hij in de tuin zit die grenst aan de tuin van de burens. Boven op de schutting van zijn tuin heeft hij een stelling bestaande uit latten en blauw landbouwplastic gebouwd om zo het zicht in die tuin vanuit omliggende woningen tegen te gaan. Daarnaast spreekt hij omwonenden regelmatig aan op - in zijn ogen - luidruchtig gedrag en eist van hen dat, zij de kinderen niet buiten laten spelen en geen herrie maken als zij zich in de tuin bevinden. Aangezien de woning van A zich in een kinderrijke omgeving bevindt, kunnen die eisen slechts gedeeltelijk worden ingewilligd door omwonenden die - afzonderlijk van elkaar - al meerdere malen zijn geconfronteerd met vreemde telefoontjes, bedreigingen en scheldkanonnades.

A doet met enige regelmaat aangifte van geluidsoverlast e.d. jegens die omwonenden bij het politiebureau te Y. Dit betekent dat de wijkagent, die een goede relatie heeft opgebouwd met de omwonenden, iedere keer verplicht is om de omwonenden als verdachte of als getuige te horen van gepleegde strafbare feiten. Naast de omstandigheid

dat aan de juistheid van een aantal aangiftes kan worden getwijfeld - qua voorval en/of mogelijke verdachte(n) - leidt dit tot een onwerkbaar situatie voor de wijkagent en lijken deze acties van A eerder een extra middel te zijn om de omwonenden dwars te zitten.

In het najaar van 2000 heeft K., (officier van justitie; N.o.) hierna te noemen, reeds een gesprek gevoerd met A op het arrondissementsparket te Leeuwarden. Van hem heb ik begrepen dat A niet lijkt in te zien dat hij erg vervelend bezig is en hij was niet van plan om zijn jarenlange hetze te beëindigen voordat hij absolute stilte in en rond zijn woning zou hebben. Aan A is toen zowel mondeling als schriftelijk (per brief van 6 december 2000) medegedeeld dat bij aanhouding van de meldingen van omwonenden omtrent het gedrag van A het OM te Leeuwarden aan de politie opdracht zou geven om over te gaan tot het instellen van een onderzoek ter zake art. 285b Sr (belaging) in te stellen jegens A

Dit heeft A er niet van kunnen weerhouden om door te gaan met zijn vervelende gedrag, getuige het dagboek dat enkele omwonenden sinds die periode hebben bijgehouden en ter beschikking hebben gesteld aan de politie te Y (een bloemlezing van vernielingen, bedreigingen en zwaardere feiten), zodat er nu nadere stappen zullen worden ondernomen.

Plan van aanpak

Inmiddels heeft A aangifte gedaan van vernieling van zijn opbouw op zijn schutting. Deze zaak zal - naar aanleiding van de uitkomsten van het ingestelde onderzoek door de politie - worden geseponeerd door het Openbaar Ministerie met code 02 (geen wettig bewijs). Indien het tot een klacht ex artikel 12 Sv komt, zal als aanvullende sepotgrond de algemene werking van het bepaalde in artikel 167 Sv (geen vervolging, tenzij een zwaarwegend maatschappelijk belang dat vereist) worden opgevoerd (geringe strafwaardigheid van het feit).

Tegelijkertijd met de sepotbrief krijgt A een brief van de officier van justitie waarin hem zal worden medegedeeld dat zijn gedrag na het laatste gesprek blijkens de aanhoudende meldingen bij de politie te Y en het dagboek van omwonenden kennelijk niet is gewijzigd, en dat toekomstige aangiftes direct naar het OM zullen worden doorgestuurd om te beoordelen of deze zonder nader in te stellen politieel onderzoek kunnen worden geseponeerd (geringe strafwaardigheid van feit, kennelijk valse aangifte, vervolging leidt tot escalatie conflict e.d.) en of die aangiftes mede kunnen dienen tot het bewijs van handelingen als bedoeld in artikel 285b Sr door A

Voor deze aanpak is gekozen omdat het niet-opnemen van een aangifte door de politie te Y steeds klachtwaardig gedrag oplevert (CvdP, Nom), niet moet worden uitgesloten dat de aangifte van A wel op waarheid berust en/of op grond van artikel 167 Sv wel een vervolging dient te worden ingesteld en tegen de beslissing van het Openbaar Ministerie om de zaak te seponeren beklag openstaat bij het gerechtshof, zodat de rechten van A

niet zullen worden aangetast.

Op deze wijze wordt bovendien tegemoet gekomen aan de benarde positie van de wijkagent en zal eventuele correspondentie van A direct naar het OM kunnen worden doorgestuurd en door ons worden afgehandeld in een formele, bij de wet voorziene procedure (artikel 12 Sv). Ook houden wij zo direct zicht op de gedragingen van A, zodat wij - als de maat vol is - een onderzoek naar de overtreding van artikel 285b Sr kunnen bevelen.

Mijn voorstel is dat (...) een sepotbrief opstelt ten aanzien van de bijgevoegde aangifte en dat ik een begeleidende brief opstel. Deze worden dan verzonden aan A en in afschrift aan V. ter beschikking gesteld.

De stukken omtrent het gedrag van A liggen bij mij ter inzage..."

D. Standpunt beheerder van het regionale politiekorps Friesland

1. De beheerder van het regionale politiekorps Friesland liet de Nationale ombudsman op 4 april 2005 weten dat hij de klacht van verzoeker ongegrond achtte.

1.1. Hij verwees ter zake naar zijn besluit van 19 mei 2004, gegrond op het advies van de klachtencommissie Friesland, naar aanleiding van de door verzoeker bij de politie Friesland ingediende klacht. In dit besluit verklaarde de korpsbeheerder verzoekers klacht over de gedraging van de politie over het onjuist opmaken van het proces-verbaal ongegrond.

1.2. Het terzake opgemaakte advies van de klachtencommissie luidt op dit punt als volgt:

"Met betrekking tot het verhoor van de echtgenote van klager in diens bijzijn overweegt de commissie het volgende. Klager stelt, dat mevrouw (...; zijn echtgenote; N.o.) niet vooraf op het verschoningsrecht is geweest. Hoofdagent C verklaart in zijn proces-verbaal van bevindingen, dat hij voorafgaande aan het horen van de getuige, een groot deel van het proces-verbaal in klad op papier had gezet. Het werd hem door klager aanvankelijk onmogelijk gemaakt de voorgeschreven procedure te volgen. Later lukte hem dat wel en heeft hij een korte verklaring van mevrouw (...) opgenomen. Op grond van het proces-verbaal van bevindingen van hoofdagent C, mede ondertekend door hoofdagent D, gaat de commissie ervan uit, dat in de gegeven situatie mevrouw (...) op het verschoningsrecht werd geweest."

2. Bij zijn brief aan de Nationale ombudsman voegde de korpsbeheerder een verklaring van de twee bij het verhoor op 9 januari 2004 betrokken politieambtenaren.

2.1. De verklaring van de heer C, gedateerd 21 maart 2005, luidt als volgt:

"Vooraf aan het verhoor van de echtgenote van klager heb ik, ondergetekende, vooraf overleg gevoerd met verbalisant D. In dit overleg is besloten dat ik, ondergetekende, verbalisant in de zaak tegen de klager, de vrouw van klager zou verhoren en dat verbalisant D positie in zou nemen als observant tijdens het gesprek. Hiervoor is gekozen om een duidelijk verslag te kunnen maken van het verhoor van de echtgenote van klager. Hiervoor werd gekozen omdat de klager in het verleden meerdere klachten heeft ingediend tegen politieambtenaren.

Ik, ondergetekende, maakte gebruik van een conceptverhoor, waarop ik een aantal inhoudelijke opmerkingen had geschreven die ik tijdens het verhoor aan de orde wilde laten komen. Als eerste had ik hierop geschreven dat ik de vrouw van de klager moest wijzen op haar verschoningsrecht. Echter toen ik aanbelde werd de deur geopend door de klager en die heeft vanaf het begin van het gesprek zich op een dusdanige manier bemoeid met het gesprek dat ik niet het gesprek kon voeren zoals ik dat bedoeld had. Ik kreeg uiteindelijk de echtgenote van de klager te spreken, echter kon ik deze niet spreken zonder dat de klager zich met het gesprek bemoeide. Derhalve heb ik de echtgenote van de klager niet direct op haar verschoningsrecht gewezen. Later in het gesprek wees ik haar alsnog op het verschoningsrecht en vroeg haar of ze hierna bij haar verklaring bleef.

Van het hele gesprek met de klager en zijn echtgenote is een proces-verbaal van bevindingen opgemaakt door verbalisant D en ondergetekende. In dit proces-verbaal wordt de volgorde van het gesprek exact weergegeven.

Aldus mijn reactie over het verloop van het gesprek op 9 januari 2004 met klager en zijn echtgenote.

Verder wordt er door de klager getwijfeld over mijn objectiviteit en verslaggeving in deze zaak. Ik kan u zeggen dat ik in mijn werk absoluut integer ben en dat de zaken die ik behandel altijd objectief behandeld worden. Mijn processen-verbaal behelzen de waarheidsvinding en zijn ook als dusdanig aan te merken."

2.2. De verklaring van de heer D, gedateerd 21 maart 2005, luidt als volgt:

"Vooraf aan het verhoor van de echtgenote van klager heeft er overleg plaatsgevonden tussen de medeverbalisant C en ondergetekende. In dit overleg is besloten dat de heer C, die inhoudelijk de zaak behandelde, de vrouw van klager zou verhoren en dat ondergetekende positie in zou nemen als observant tijdens het gesprek. Voor deze methodiek is gekozen teneinde een zo volledig mogelijk verslag te kunnen maken van het getuigenverhoor en de situatie ten tijde van dit verhoor. Dit werd nodig geacht vanwege het feit dat klager in het verleden meerdere klachten heeft ingediend omtrent het handelen van diverse politieambtenaren van het team Tytsjerksteradiel.

Tijdens de verhoorsituatie maakte verbalisant C gebruik van een conceptverhoor, waarop hij een aantal aandachtsnotities had geschreven teneinde alle punten in het verhoor aan de orde te laten komen. Tevens stond hierop de aandachtvestiging om de vrouw van klager te wijzen op haar verschoningsrecht. Echter sprak verbalisant C eerst met de klager, die de deur had geopend. Vanaf het moment dat verbalisant C had medegedeeld waarvoor hij daar aanwezig was, heeft klager zich bemoeid met ieder detail van het gesprek, waardoor er een gesprek ontstond, dat niet verliep volgens de vooropgestelde aandachtsnotities. In dit gesprek verzuimde verbalisant C de vrouw van klager te wijzen op haar verschoningsrecht t.o.v. haar echtgenoot. Op een later moment in dit gesprek is echter alsnog de echtgenote gewezen op haar verschoningsrecht.

Van de gehele situatie is een proces-verbaal van bevindingen opgemaakt, waarin in chronologische volgorde verslag wordt gedaan van het gesprek. Dit proces-verbaal is uiteraard op ambtseed opgemaakt en behelst de objectieve verslaggeving van verbalisant C en ondergetekende.

In dit proces-verbaal is onder andere te lezen hoe verbalisant C op een (te) laat tijdstip in het verhoor de echtgenote van klager wijst op haar verschoningsrecht. Ook is in dit proces-verbaal te lezen hoe het gesprek verliep en welke rol de klager hierin vervulde, waardoor het gesprek niet verliep zoals het was gepland.

Ik hoop dat ik u op deze wijze voldoende heb bericht over het verloop van het gesprek op 9 januari 2004 met klager en zijn echtgenote.

Omtrent het in twijfel trekken van de objectiviteit van de verbalisanten en het waarheidsgehalte van de stukken die door de verbalisanten zijn opgemaakt wil ik u nog het volgende opmerken.

Bij het uitoefenen van onze taak als ambtenaar van politie is het onmogelijk om te allen tijde onbewogen te blijven bij datgene wat ons dagelijks voor ogen komt, echter is het nodig om altijd objectief te blijven omdat dat de afhandeling van alle zaken ten goede komt. Voldoen wijzelf niet meer aan dit standpunt in een voorkomende situatie, dan dragen wij een zaak over aan een collega die dat wel doet. Over wie wel of niet schuldig is doen wij geen uitspraak. De klager heeft evenveel rechten daarin als zijn tegenspeler en hij is door ons op objectieve manier benaderd en behandeld.

In dit proces-verbaal wordt de zaak weergegeven zoals objectieve waarheidsvinding behoort te zijn. Het proces-verbaal wat verbalisant C en ondergetekende hebben opgemaakt is een weergave van de situatie zoals deze was."

E. Reactie verzoeker

1. In een reactie van 25 april 2004 herhaalde verzoeker zijn eerder weergegeven standpunt. Hij tekende aan, dat politieambtenaar C in zijn verklaring van 21 maart 2005

(zie onder D.2.1.) had gesteld, dat hij 'de echtgenote van de klager niet direct op haar verschoningsrecht had gewezen, maar dit later in het gesprek had gedaan, waarna hij haar vroeg of ze hierna bij haar verklaring bleef.' Verzoeker merkte op, dat zijn echtgenote dus pas ná het gesprek was gewezen op het verschoningsrecht.

In het proces-verbaal van 12 januari 2004 staat echter, dat de heer C verzoekers echtgenote 'nogmaals op haar verschoningsrecht wees, en vroeg wat zij kon verklaren'.

Verzoeker tekende aan, dat de heer D (evenals de heer C) verklaarde (zie D.2.2.), dat in het proces-verbaal 'in chronologische volgorde verslag wordt gedaan van het gesprek'.

Verzoeker wees erop dat het proces-verbaal van bevindingen van 12 januari 2004 op dit punt echter ónjuist was, en stelde dat alle erop volgende onjuistheden zijn inziens waren bedoeld om die essentiële beginfout te maskeren.

2. Ten aanzien van zijn klacht over de bevooroordeeldheid van politieambtenaar C herhaalde verzoeker zijn eerder weergegeven standpunt.

F. Reactie Korpsbeheerder

1.1. De Nationale ombudsman verzocht de korpsbeheerder in een brief van 4 mei 2005 om een reactie te geven op verzoekers reactie aan de Nationale ombudsman van 25 april 2005.

1.2. Daarnaast verzocht hij de korpsbeheerder het volgende:

Verder verzoek ik u een reactie te geven naar aanleiding van het in kopie bijgevoegde memo van 3 mei 2001 van een officier van justitie te Leeuwarden. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift aan de Nationale ombudsman dat betrokken politieambtenaar C een goede relatie heeft met de burens waarmee hijzelf op slechte voet staat. Hij stelt dat deze politieambtenaar daarom aangiftes en meldingen van verzoeker niet objectief kan beoordelen. Deze bevooroordeeldheid blijkt volgens verzoeker onder andere ook uit het memo van 3 mei 2001, waaruit volgens verzoeker blijkt dat de betrokken ambtenaar zijn twijfel heeft geuit over het waarheidsgehalte van destijds ingediende aangiftes van verzoeker.

Ook staat in dit memo, dat de wijkagent een goede relatie heeft opgebouwd met de omwonenden, hetgeen volgens verzoeker ondersteuning biedt voor zijn standpunt dat de wijkagent zich niet objectief (heeft) opgesteld (opstelt) met betrekking tot het conflict tussen verzoeker en zijn burens.

Ik verzoek u om in te gaan op deze stelling van verzoeker.

2.1. De korpsbeheerder reageerde op 7 juni 2005 als volgt:

"Naar aanleiding van uw brief van 4 mei 2005 (...) inzake de klacht van de heer A deel ik u het volgende mee.

Het werk van wijkagenten brengt met zich mee, dat zij zo goed mogelijk contacten onderhouden met alle bewoners van de hen toegewezen wijk.

Ten aanzien van de door u in behandeling genomen klacht van de heer A is dat niet gelukt en heeft de betrokken wijkagent met de officier van justitie afspraken gemaakt om in de ontstane moeilijke situatie zo zorgvuldig mogelijk te handelen.

Het is in dit geval niet aan mij te oordelen over de afspraken, die tussen de politie en justitie zijn gemaakt.

Op uw verzoek voeg ik hierbij de reactie van de inspecteur van politie V."

2.2. Bij zijn brief voegde hij een brief van inspecteur van politie, de heer V., die in april 2001 het onderhoud had gehad met de officier van justitie te Leeuwarden, naar aanleiding waarvan de memo van 3 mei 2001 was opgesteld:

"In april 2001 heb ik een onderhoud gehad met de heer officier van justitie mr. M. van het arrondissementsparket Leeuwarden. De hoofdagent van politie H. is wijkagent in (...). H. had al jarenlang bemoeienis gehad met zowel A als sommige van zijn burens, waaronder de familie (...). Gezien het feit dat er een verstoorde relatie tussen de burens was en bemiddeling door H. tot geen enkel (positief) resultaat leidde, werd in overleg met genoemde officier van justitie besloten dat aangiftes van de heer A eerst door hem zouden worden beoordeeld op het feit of er sprake was van een strafbaar feit en dit tot een aanhangig maken van de zaak ter terechtzitting zou kunnen leiden. De daaruit voortvloeiende onderzoeken zouden in het vervolg niet door de wijkagent worden gedaan maar (mede) door de hoofdagent C van het team Y van de politie Fryslan. C was tot die tijd niet of nauwelijks bij de problematiek betrokken, zodat van enige vermeende partijvorming geen sprake kon zijn.

De aangiftes die door A nadien werden gedaan en wanneer justitie vervolgens daar opdracht toegaf, zijn onderzocht en de tegenpartij werd gehoord. Na het vertrek van de heer M. stond zijn opvolger mr. W. erop dat partijen eerst werden gehoord voor hij overging tot een beoordeling van de zaak.

Een aangifte bij de politie wordt beoordeeld op het feit of deze op waarheid berust en feiten en omstandigheden worden kritisch beschouwd.

Op nagenoeg elke actie van politiezijde volgt een reactie van A. De verhouding tussen A en politie is zakelijk en van politiezijde is de handelwijze erop gericht onderzoeken professioneel af te handelen."

G. Nadere Reactie Verzoeker en korpsbeheerder

1. In een brief van 3 juli 2005 herhaalde verzoeker zijn eerder weergegeven standpunten ten aanzien van zijn klachten.
2. Deze brief van verzoeker werd nog voorgelegd aan de beheerder van het regionale politiekorps Friesland. Deze gaf hierop geen nadere reactie.

H. Reacties op het verslag van bevindingen

In reactie op het verslag van bevindingen herhaalde verzoeker mijn eerder weergegeven standpunt.

De korpsbeheerder Friesland liet weten dat het verslag geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

Achtergrond

Wetboek van Strafvordering (Sv)

Artikel 12

"1. Wordt een strafbaar feit niet vervolgd of de vervolging niet voortgezet, dan kan de rechtstreeks belanghebbende daarover schriftelijk beklag doen bij het gerechtshof, binnen het rechtsgebied waarvan de beslissing tot niet vervolging of niet verdere vervolging is genomen. Indien de beslissing tot niet vervolging is genomen door de officier van justitie bij het landelijk parket, is bevoegd het gerechtshof te 's-Gravenhage.

2. Onder rechtstreeks belanghebbende wordt mede verstaan een rechtspersoon die krachtens zijn doelstelling en blijkens zijn feitelijke werkzaamheden een belang behartigt dat door de beslissing tot niet vervolging of niet verdere vervolging rechtstreeks wordt getroffen."

Artikel 217, aanhef en derde lid

"Van het geven van getuigenis of van het beantwoorden van bepaalde vragen kunnen zich verschoonen:

(..)

3°. des verdachten of mede-verdachten echtgenoot of eerdere echtgenoot dan wel geregistreerde partner of eerdere geregistreerde partner."

Dit artikel heeft betrekking op het geven van een getuigenis voor een rechter of rechter-commissaris.